

2019

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΒΙΟΗΘΙΚΗΣ

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΑΛΙΑΡΤΟΥ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Α ΛΥΚΕΙΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΒΙΟΗΘΙΚΗΣ

Ομάδες – Υποθέματα, ερευνητικά ερωτήματα:

Ομάδα 1η	Κλωνοποίηση, Μεταμόσχευση ανθρώπινων οργάνων: ➤ Τι είναι η κλωνοποίηση➤ Πού χρησιμεύει➤ Κατά πόσο γίνεται αποδεκτή από τους ανθρώπους➤ Ποια όργανα μπορούν να μεταμοσχευθούν➤ Πώς ξεκίνησε η μεταμόσχευση➤ Γιατί γίνονται οι μεταμοσχεύσεις➤ Ποια ηθικά διλήμματα δημιουργούνται➤ Τι θέση παίρνει η εκκλησία πάνω στο θέμα.
Ομάδα 2η	Παρένθετη μητρότητα, Άμβλωση: ➤ Τι είναι η παρένθετη μητρότητα και η εξωσωματική γονιμοποίηση.➤ Ποια είναι τα ιατρικά δεδομένα πάνω σε αυτό το θέμα.➤ Άμβλωση-ιατρικά, νομικά ζητήματα➤ Ποια είναι η θέση της Εκκλησίας.➤ Ποια είναι τα ηθικά ζητήματα- διλήμματα.
Ομάδα 3η	Θανατική ποινή: ➤ Απόψεις γύρω από την θανατική ποινή➤ Η θανατική ποινή στον κόσμο➤ Επιχειρήματα υπέρ θανατικής ποινής➤ Επιχειρήματα κατά θανατικής ποινής➤ Η δικαστική πλάνη.

Ομάδα 4η

Ευθανασία:

- Τι είναι η βιοηθική;
- Τι είναι οι βιοεπιστήμες;
- Τι είναι η ευθανασία;
- Ποια η ιστορία της ευθανασίας;
- Ποια είδη ευθανασίας υπάρχουν;
- Ποια η στάση της εκκλησίας για την ευθανασία;
- Ποια η νομοθεσία για την ευθανασία;

Εισαγωγή

Στο δεύτερο τετράμηνο της σχολικής χρονιάς, στο μάθημα της “Ερευνητικής εργασίας” ασχοληθήκαμε με ζητήματα που προκύπτουν από τις εφαρμογές της ιατρικής και της βιοτεχνολογίας στη ζωή του ανθρώπου καθώς και τα ηθικά διλλήματα που σχετίζονται με αυτά. Το τμήμα μας χωρίστηκε σε τέσσερις ομάδες και κάθε ομάδα ανέλαβε ένα επί μέρους θέμα. Ενδιάμεσα ανακοινώναμε στην ολομέλεια και συζητούσαμε τα αποτελέσματα της εργασίας μας. Αναζητήσαμε στοιχεία και συζητήσαμε για την κλωνοποίηση, τις μεταμοσχεύσεις ανθρώπινων οργάνων, τις αμβλώσεις, την περίπτωση της παρένθετης μητρότητας, τη θανατική ποινή και την πρακτική της ευθανασίας.

Κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα στην αναπαραγωγή, έχει δηλαδή δικαίωμα να αποκτήσει απογόνους, εφόσον το επιθυμεί. Ωστόσο, ορισμένοι άνθρωποι είναι δυνατόν να αντιμετωπίζουν προβλήματα υπογονιμότητας, οπότε αναζητούν ιατρική βοήθεια, προσφεύγουν δηλαδή στην ιατρικώς υποβοηθούμενη αναπαραγωγή ή στην παρένθετη μητρότητα. Παρακάτω αναπτύσσονται τα εξής:

- Τι είναι η παρένθετη μητρότητα και η εξωσωματική γονιμοποίηση.
- Ποια είναι τα ιατρικά δεδομένα πάνω σε αυτό το θέμα.
- Ποια είναι η θέση της εκκλησίας και των άλλων θρησκευμάτων.
- Ποια είναι τα ηθικά ζητήματα - διλλήματα.
- Ποια είναι τα νομικά ζητήματα.

Επιπλέον μερικές φορές η γέννηση ενός παιδιού είναι ανεπιθύμητη ή η εγκυμοσύνη είναι αποτέλεσμα βιασμού. Τότε τα άτομα καταφεύγουν σε μεθόδους διακοπής της κύησης. Δημιουργούνται (κυρίως στη γυναίκα) προβλήματα: α) σωματικής υγείας β) ηθικά-ψυχολογικά. Η Εκκλησία αρνείται την άμβλωση και το φόνο και καλεί σε μετάνοια αυτόν που τυχόν θα τον διαπράξει. Η πολιτεία απαγορεύει το φόνο και σε περίπτωση διάπραξης φόνου καταδικάζει το φυσικό και ηθικό αυτουργό.

Η ευθανασία είναι ένα ζήτημα που απασχολεί πολύ κόσμο και διατυπώνονται πολλές και διαφορετικές απόψεις. Παρόλα αυτά ορισμένοι άνθρωποι οδηγούνται στην ευθανασία για την οποία θελήσαμε να μάθουμε:

- Τι είναι η ευθανασία;
- Ποια η ιστορία της ευθανασίας;
- Ποια είδη ευθανασίας υπάρχουν;

- Ποια η στάση της εκκλησίας για την ευθανασία;
- Ποια η νομοθεσία για την ευθανασία;

Και γενικότερα, Τι είναι οι βιοεπιστήμες, τι είναι η βιοηθική και ποιος ο ρόλος της σε τέτοιου είδους διλήματα.

Μία ομάδα ασχολήθηκε με την μεταμόσχευση των ανθρώπινων οργάνων. Όταν αναλάβαμε αυτή την εργασία θέσαμε κάποια ερωτήματα τα οποία μας βοήθησαν να την τελειοποιήσουμε.

- Ποια όργανα μπορούν να μεταμοσχευθούν
- Πώς ξεκίνησε η μεταμόσχευση
- Γιατί γίνονται οι μεταμοσχεύσεις
- Ποια ηθικά διλήματα δημιουργούνται
- Τι θέση παίρνει η εκκλησία πάνω στο θέμα

Η ανθρώπινη ζωή δεν υποστηρίζεται πάντα. Κάτι τέτοιο συμβαίνει στην περίπτωση της θανατικής ποινής. Η θανατική ποινή αποτελεί αντικείμενο ποικίλων συζητήσεων και διαφωνιών, καθώς άπτεται πολλών ζητημάτων, όπως για παράδειγμα η ηθική, η αποτελεσματικότητα της, η ικανοποίηση του αισθήματος δικαιοσύνης κλπ. Οι πολέμιοί της την θεωρούν απάνθρωπη, με το επιχείρημα ότι κάθε ανθρώπινη ζωή πρέπει να είναι σεβαστή και αναφαίρετη, ακόμη και αυτή ενός εγκληματία.

Τέλος, άλλα ερωτήματα που μας απασχόλησαν είναι:

- Τι είναι η κλωνοποίηση
- Πού χρησιμεύει
- Αν γίνεται αποδεκτή από τους ανθρώπους.

Περιεχόμενα	Σελ.
Λίγα λόγια για τη Βιοηθική	9
Κεφ. 1ο : Παρένθετη μητρότητα	10
1.1: Ιατρικά δεδομένα	10
1.2: Παρένθετη μητρότητα - Η θέση της εκκλησίας	11
1.3: Παρένθετη μητρότητα και θρησκείες	12
1.4: Ηθικά ζητήματα/διλλήματα	13
1.5: Νομικά ζητήματα	14
Κεφ. 2ο : Άμβλωση	16
1.1: Η ζωή ως δώρο Θεού	16
1.2: Άμβλωση	16
1.3: Όρκος του Ιπποκράτη	16
1.4: Τι λένε οι Πατέρες	16
Κεφ. 3ο: Ευθανασία	18
3.1: Ενεργητική - Παθητική Ευθανασία	18
3.2: Η θέση της Εκκλησίας	19
3.3: Νομικά ζητήματα	19
3.4: Συμπεράσματα	19
Κεφ.4ο: Μεταμόσχευση οργάνων ανθρώπινου σώματος	20
Κεφ. 5ο: Θανατική ποινή	22
5.1: Ιστορική αναδρομή	22
5.2: Θανατική ποινή στις μέρες μας	23
5.3: Επιχειρήματα υπέρ θανατικής ποινής	24
5.4: Επιχειρήματα κατά θανατικής ποινής	25
5.5: Η δικαστική πλάνη	26
5.6: Συμπεράσματα	26
Κεφ.6: Κλωνοποίηση	27

Λίγα λόγια για τη Βιοηθική

Βιοηθική λέγεται η έρευνα των ηθικών προβλημάτων που σχετίζονται με τις εφαρμογές των βιοεπιστημών στην καθημερινή μας ζωή. Είναι ο κλάδος που ασχολείται με όσα ηθικά και κοινωνικά προβλήματα ανακύπτουν από τις νέες εφαρμογές της ιατρικής επιστήμης.

Σήμερα πια έχουμε τις βιοεπιστήμες δηλαδή όλους εκείνους τους κλάδους που έχουν ως αντικείμενο έρευνας το φαινόμενο της ζωής από τα κύτταρα και τους μικροοργανισμούς μέχρι τα ζώα και τον άνθρωπο.

Οι βιοεπιστήμες έχουν σημειώσει μεγάλη εξέλιξη κυριολεκτικά μοιάζουν σαν να γράφουν μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας. Σχεδόν σε κάθε χώρα υπάρχει Εθνική Επιτροπή Βιοηθικής για να «βάσει τα όρια» στις εφαρμογές των επιτευγμάτων της βιοτεχνολογίας.

Κεφ. 1^ο : Παρένθετη μητρότητα

Ασχοληθήκαμε με το θέμα της παρένθετης μητρότητας. Στις μέρες μας το όνειρο για ένα ταξίδι έχει αναβαθμιστεί αισθητά και στην Ελλάδα με το θέμα της παρένθετης μητρότητας και συνεχώς όλο και περισσότερα ζευγάρια εξοικειώνονται με την ιδέα, σπάνε τα ταμπού, ξεπερνούν τους κοινωνικούς φραγμούς και αναζητούν ‘δανεικές’ μητέρες. Η παρένθετη μητρότητα εφαρμόζεται σε γυναίκες που για διάφορους λόγους δεν έχουν μήτρα ή η μήτρα τους έχει κάποιο πολύ σοβαρό πρόβλημα. Έχουν όμως διατηρήσει τις ωοθήκες τους. Σε αυτές λοιπόν τις περιπτώσεις, χρησιμοποιείται μια τρίτη γυναίκα, στην μήτρα της οποίας τοποθετείται το έμβρυο που έχει προκύψει από το γονιμοποιημένο ωάριο της άλλης γυναίκας με το σπέρμα του συντρόφου της. Η γυναίκα που κυφορεί αυτό το έμβρυο ονομάζεται παρένθετη μητέρα.

Η τεχνητή και εξωσωματική γονιμοποίηση εφαρμόζεται σε άτεκνα ζευγάρια και επιτυγχάνεται είτε με χρήση του σπέρματος του νόμιμου συζύγου είτε με χρησιμοποίηση σπέρματος ξένου δότη προς το ζευγάρι. Γι’ αυτό έχουμε και την δημιουργία ‘τραπεζών σπέρματος’.

Πολλές φορές όμως η επιθυμία του ανθρώπου να αποκτήσει παιδιά στηρίζεται στην ιδέα της συνέχειας του εαυτού του, κριτήριο αντίθετο στο ρόλο και στο σκοπό του μυστηρίου του γάμου.

1.1: Ιατρικά δεδομένα

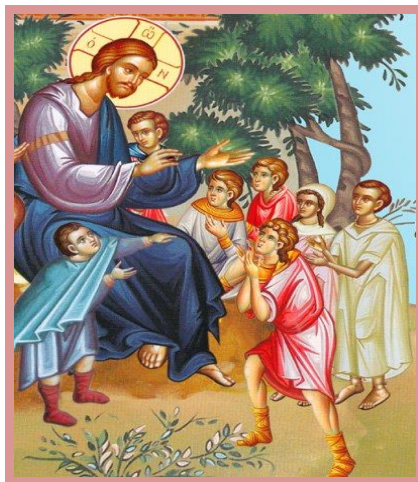
Παρένθετη μητρότητα είναι η μεταφορά γονιμοποιημένων ωαρίων στο σώμα άλλης γυναίκας και η κυφορία από την γυναίκα αυτή, η οποία και γεννά το παιδί.

Στη χώρα μας αυτό εφαρμόζεται από το 2002. Πριν ξεκινήσει η όποια διαδικασία πρέπει να προηγηθεί δικαστική απόφαση. Η είδηση για πολλές γυναίκες ότι αδυνατούν να φέρουν στον κόσμο ένα παιδί αποτελεί ένα μεγάλο πλήγμα. Σε μια τέτοια περίπτωση, μία λύση μπορεί να είναι η παρένθετη μητρότητα, αρκεί να συντρέχουν κάποιες προϋποθέσεις. Στη χώρα μας, σύμφωνα με τη νομοθεσία, η εξωσωματική μπορεί να γίνει μόνο με ωάρια ξένα προς την παρένθετη μητέρα. Έτσι, το ωάριο που θα γονιμοποιηθεί, μπορεί να προέρχεται ή από τη γυναίκα που δεν μπορεί να κυφορήσει για ιατρικούς λόγους, ή από τρίτη γυναίκα (δωρεά ωαρίων).

Σύμφωνα με τους ειδικούς υπάρχουν αρκετά γενετικά ή επίκτητα νοσήματα και διαταραχές που μπορεί να καταστήσουν αδύνατη την εγκυμοσύνη. Τέτοια νοσήματα είναι :

1. Το σύνδρομο MRKH το οποίο είναι γνωστό ως μερική ή πλήρη απουσία της μήτρας και του κόλπου.
2. Η κακή ποιότητα του ενδομήτριου που οδηγεί σε αλλεπάλληλες αποτυχημένες εξωσωματικές.
3. Η παρουσία πολλαπλών ινομυωμάτων, δηλαδή τα καλοήθεις όγκοι της μήτρας που μπορεί να επηρεάσουν σοβαρά την γονιμότητα της γυναίκας.
4. Προγενέστεροι τραυματισμοί και ουλές στην μήτρα.
5. Η υστερεκτομή, δηλαδή η αφαίρεση της μήτρας για ιατρικούς λόγους.
6. Σοβαρά χρόνια νοσήματα, που καθιστούν ριψοκίνδυνη την μια εγκυμοσύνη.
7. Οι επικίνδυνες επιπλοκές σε προηγούμενη κύηση.
8. Το ιστορικό επαναλαμβανόμενων αποβολών.

1.2: Παρένθετη μητρότητα - Η θέση της εκκλησίας

Άλλο ένα θέμα που μελετήσαμε είναι η θέση της εκκλησίας στην παρένθετη μητρότητα και στην τεχνητή εξωσωματική. Οι διάφορες τεχνικές για την γέννηση ενός παιδιού με την χρήση σπέρματος ξένου δότη ή άλλου σώματος για κύηση προκαλούν τον διαχωρισμό των γονέων και όχι την ένωση των δύο προσώπων που προτρέπει η εκκλησία. Η εκκλησία ευλογεί την σχέση του άντρα και της γυναίκας με το μυστήριο του γάμου και εύχεται με την ψυχοσωματική τους ένωση να τεκνοποιήσουν (‘ευτεκνίας απόλαυση’). Όποιος πιστεύει στον θεό, αποκτά κριτήρια για την αντιμετώπιση του προβλήματος της ατεκνίας με τα οποία μπορεί να κάνει σωστή χρήση των επιτευγμάτων της επιστήμης.

Εξάλλου, με την εμπιστοσύνη του ανθρώπου στην αγάπη και στο θέλημα του Θεού, νικιέται κάθε νόμος της φύσης. Η δοκιμασία και ‘ο ονειδισμός της ατεκνίας’ γνωστός σε πρόσωπα της Παλαιάς Διαθήκης, μετατράπηκε σε ευγονία με προσευχή και εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού.

Η εκκλησία θεωρεί πως αυτές οι διαδικασίες επικεντρώνονται στην καταστροφή και στον μη σεβασμό της ανθρώπινης εμβρυϊκής ζωής από την πρώτη στιγμή της σύλληψης και κορυφώνεται με την καταστροφή των υπεράριθμων δημιουργημένων εξωσωματικών εμβρύων. Επιπλέον, υπογραμμίζεται η προτεραιότητα του συμφέροντος του παιδιού σε σχέση με εκείνο της ανάγκης αποκτήσεως τέκνων από στείρους γονείς. Οι ασθενείς και οι επιστήμονες θα πρέπει να αναζητήσουν πνευματικότερες απαντήσεις και θεωρήσεις αλλά να μην αγνοούν το θέλημα του Θεού.

1.3: Παρένθετη μητρότητα και θρησκείες

Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία : Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία από την εμφάνιση των μεθόδων της υποβοηθούμενης αναπαραγωγής τήρησε κριτική και καταδικαστική θέση. Η σύνδεση της σεξουαλικής συζυγικής πράξης αποκλειστικά με την τεκνογονία υποχρεώνει την ηθική διδασκαλία της καθολικής εκκλησίας να αντιτίθεται στο σύνολο των μορφών της εργαστηριακής γονιμοποίησης. Η εξωσωματική γονιμοποίηση θεωρείται είδος φόνου της ανθρώπινης ζωής.

Προτεστάντες : Οι Προτεστάντες δεν ακολουθούν ενιαία θέση για το θέμα της υποβοηθούμενης αναπαραγωγής. Γενικά, η τεχνητή σπερματέγχυση απορρίπτεται

όταν εφαρμόζεται σε ανύπανδρα άτομα και συνεπώς καταδικάζεται και η δανεική μητρότητα αφού προϋποθέτει την κυοφορία από γυναίκα εκτός του γάμου.

Ιουδαϊκή Θρησκεία : Η έκτρωση του εμβρύου, πριν την ανάπτυξη των σαράντα ημερών, δεν αποτελεί κεφαλαιώδες έγκλημα, αν και η πλειονότητα των σύγχρονων ραβίνων την θεωρεί ως παραβίαση του νόμου. Για το θέμα της καταστροφής των υπεράριθμων περισσευόντων εμβρύων από την δημιουργία τους εξωσωματικά, η πλειοψηφία των ραβίνων προτείνει να εμφυτεύονται στην μήτρα όσα ακριβώς γονιμοποιούνται.

Μουσουλμανική Θρησκεία : Η ανθρώπινη ζωή θεωρείται ως δώρο θεού, έχει την αρχή της στη στιγμή της σύλληψης και δεν αφαιρείται παρά μόνο με την βούληση του Θεού. Σύμφωνα με την παράδοση, ο άγγελος επισκέπτεται το έμβρυο στον 4^ο μήνα και εμφυτεύει το πνεύμα σ' αυτό. Αυτό συμπίπτει με την αρχή των κινήσεων του εμβρύου. Συμπερασματικά, η ισλαμική θεώρηση του γάμου, της τεκνογονίας, αλλά και της εμβρυολογίας δεν φαίνεται να εμποδίζει την εφαρμογή της ομόλογης τεχνητής σπερματέγχυσης και εξωσωματικής γονιμοποίησης στους άτεκνους συζύγους.

1.4: Ηθικά ζητήματα/διλλήματα

Καταρχάς, υπάρχει η άποψη που υποστηρίζει ότι το δικαίωμά μας να αποκτούμε παιδιά δεν είναι απεριόριστο. Ότι, δηλαδή, ακόμη και αν η τεχνολογία μας δίνει πολλές δυνατότητες να ελέγχουμε την αναπαραγωγή, δεν είναι όλες αποδεκτές. Με αφετηρία αυτή την άποψη, οι κυριότερες αντιρρήσεις είναι:

A) **Για την χρήση ωαρίων ή σπέρματος, που δωρίζονται από τρίτο δότη,** ορισμένοι θεωρούν πως είναι αντίθετη στην έννοια του γάμου, που θεωρείται απαραίτητη προϋπόθεση για την δημιουργία της οικογένειας. Στην αντίρρηση αυτή, μπορεί να αντιτάξει κανείς το ότι η απόκτηση παιδιών και η δημιουργία οικογένειας είναι θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα, που πρέπει να απολαμβάνει ο καθένας.

B) **Στη μέθοδο της παρένθετης μητρότητας.** Η παρένθετη μητρότητα δημιουργεί προβληματισμό για τις κοινωνικοσυναισθηματικές σχέσεις που θα αναπτυχθούν τόσο κατά την εγκυμοσύνη, όσο και αργότερα. Ορισμένοι μιλούν για παιδιά με πολλούς γονείς, εννοώντας ότι και η γυναίκα που θα κυοφορήσει μπορεί να διεκδικήσει το

παιδί, αφού θα έχει ψυχικό δεσμό μαζί του. Πρέπει να σημειώσουμε ότι η αντίρρηση αυτή, έχει αποτρέψει τις περισσότερες χώρες να αναγνωρίσουν την μέθοδο. Η Μ. Βρετανία και η Ελλάδα την έχουν νομιμοποιήσει, υπό τον όρο ότι η παρένθετη μητέρα δεν παίρνει καμία αμοιβή, αλλά προφέρεται εθελοντικά να κυοφορήσει.

Γ) **Στην ανάπτυξη εναλλακτικών οικογενειακών σχέσεων.** Με τη μέθοδο της παρένθετης μητρότητας, η απόκτηση παιδιού διευκολύνεται απεριόριστα. Έτσι, ακόμα και μοναχικοί άνθρωποι ή ομοφυλόφιλα ζευγάρια είναι δυνατόν να αποκτήσουν παιδιά, κάτι που δημιουργεί ερωτήματα για το περιβάλλον ή τον τρόπο που αυτά θα μεγαλώσουν. Εκείνοι που απαντούν αρνητικά, τονίζουν την σημασία των παραδοσιακών θεσμών του γάμου και της οικογένειας, που βασίζεται στην ένωση δύο ατόμων διαφορετικού φύλου και έχουν αποδειχτεί λειτουργικοί, με αυτά τα χαρακτηριστικά, επί αιώνες, συνθέτοντας ένα μοναδικό περιβάλλον για την κατάλληλη φροντίδα ενός παιδιού.

Όσοι απαντούν καταφατικά, υποστηρίζουν κυρίως ότι τα οικογενειακά πρότυπα μεταβάλλονται στο πέρασμα του χρόνου, ακολουθώντας τις γενικότερες κοινωνικές αντιλήψεις.

Δ) **Στην επιλογή εμβρύων.** Σήμερα είναι δυνατός ο έλεγχος των εμβρύων που δημιουργούνται για εξωσωματική γονιμοποίηση, όσο αυτά βρίσκονται σε πρώιμο στάδιο ανάπτυξης, έξω από το σώμα της γυναίκας, με σκοπό να επιλεγούν εκείνα που δεν φέρουν αρνητικές για την υγεία μεταλλάξεις στο DNA.

1.5: Νομικά ζητήματα

Ποιες είναι οι προϋποθέσεις για να χορηγήσει την άδεια το δικαστήριο;

Για να χορηγήσει την άδεια το δικαστήριο θα πρέπει να συντρέχουν οι εξής προϋποθέσεις:

Α) Η γυναίκα που επιθυμεί να αποκτήσει παιδί με την διαδικασία της παρένθετης μητρότητας και υποβάλλει την αίτηση στο δικαστήριο θα πρέπει:

- Να μην μπορεί να κυοφορήσει για αποδεδειγμένους ιατρικούς λόγους. Παραδείγματος χάρη: δεν έχει μήτρα, η μήτρα της έχει σοβαρότατο πρόβλημα, έχει σοβαρές καρδιακές παθήσεις ή νεφρική ανεπάρκεια.
- Να βρίσκεται σε αναπαραγωγική ηλικία και να μην έχει υπερβεί το πενήντοστο έτος της ηλικίας της.

Β) Θα πρέπει να διενεργηθεί υποχρεωτικά ιατρική εξέταση για τους ιούς της ανθρώπινης ανοσοανεπάρκειας (HIV, HIV2), ηπατίτιδας Β και C και σύφιλης τόσο στην παρένθετη μητέρα όσο και στην γυναίκα που επιθυμεί να αποκτήσει το παιδί και στον πατέρα.

Γ) Θα πρέπει να υπάρχει ειδική άδεια από την εθνική αρχή της ιατρικώς υποβοηθούμενης αναπαραγωγής εφόσον τα πρόσωπα που μετέχουν στην εφαρμογή αυτής της μεθόδου και εκείνα που επιδιώκουν την απόκτηση τέκνου είναι οροθετικά για τον ιό της ανθρώπινης ανοσοανεπάρκειας.

Δ) Η παρένθετη μητέρα θα πρέπει :

- Να υποβληθεί σε ενδεδειγμένη ψυχολογική αξιολόγηση.
- Να είναι, από την άποψη της κατάστασης της υγείας της, κατάλληλη για κυοφορία.

Ε) Η ηλικία του ωαρίου. Η ηλικία του ωαρίου παίζει καθοριστικό ρόλο για την επιτυχία της μεθόδου ιατρικώς.

ΣΤ) Έγγραφο συμφωνία. Μεταξύ των προσώπων που επιθυμούν το παιδί και της παρένθετης μητέρας, απαιτείται έγγραφο συμφωνία, η οποία κατατίθεται στο δικαστήριο. Στην συμφωνία αυτή, εκτός από την συμφωνία και την διενέργεια της ιατρικής πράξης, θα πρέπει τα μέρη να δηλώνουν ότι τα γονιμοποιημένα ωάρια, που εμφυτεύονται στην μήτρα της παρένθετης μητέρας, δεν θα ανήκουν στην ίδια.

Βασικότατο στοιχείο της έγγραφης συμφωνίας: Δεν πρέπει να υπάρχει και να συμφωνείται αντάλλαγμα, χρηματικό ή άλλης φύσης. Η παρένθετη μητέρα δηλαδή, δεν θα να λάβει οποιοδήποτε αντάλλαγμα για την διαδικασία στην οποία θα υποβληθεί.

Κεφ.2ο : Άμβλωση

2.1: Η ζωή ως δώρο Θεού

Η ζωή είναι δώρο του Θεού στον άνθρωπο. Στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται: “έγω είμι ή ανάστασις και ή ζωή” (Ιωάν.11:25). Η ζωή δεν είναι δική μας, έγινε δική μας. Δεν μας ανήκει, αλλά μας χαρίστηκε. Δεν είναι ιδιοκτησία μας, είναι δώρο Θεού και χάρισμά Του.

Η Εκκλησία αρνείται το φόνο και καλεί σε μετάνοια αυτόν που τυχόν θα τον διαπράξει. Η πολιτεία απαγορεύει το φόνο και σε περίπτωση διάπραξης φόνου καταδικάζει το φυσικό και ηθικό αυτουργό.

2.2: Άμβλωση

Μερικές φορές η γέννηση ενός παιδιού είναι ανεπιθύμητη. Μπορεί το ζευγάρι να είναι ανύπαντρο ή να μην είναι ακόμα έτοιμο να αποκτήσει παιδί (για λόγους οικονομικούς, ψυχολογικούς, περιστασιακούς ή προβλημάτων υγείας). Ορισμένες φορές η εγκυμοσύνη είναι αποτέλεσμα βιασμού. Τότε το ζευγάρι καταφεύγει σε μεθόδους διακοπής της κύησης.

Ορισμένοι υποστηρίζουν το δικαίωμα της γυναίκας να διαχειρίζεται το σώμα της όπως εκείνη θέλει άρα και το δικαίωμά της στην έκτρωση.

Αντίθετα οι επικριτές αυτής της πρακτικής απαντούν ότι δεν πρόκειται για επιλογή ή μη της γυναίκας, αλλά πρόκειται για καταπάτηση των δικαιωμάτων του αγέννητου παιδιού και στέρηση της ζωής του.

Η πρόωρη εκβολή του εμβρύου με τεχνητή διακοπή της κύησης λέγεται άμβλωση ή έκτρωση. Δημιουργούνται (κυρίως στη γυναίκα) προβλήματα: α) σωματικής υγείας, β) ηθικά-ψυχολογικά.

2.3: Όρκος του Ιπποκράτη

«... Θα χρησιμοποιώ τη θεραπεία για να βοηθήσω τους ασθενείς κατά τη δύναμη και την κρίση μου, αλλά ποτέ για να βλάψω ή να αδικήσω. Ούτε θα δίνω θανατηφόρο φάρμακο σε κάποιον που θα μου το ζητήσει, ούτε θα του κάνω μια τέτοια υπόδειξη ... Παρομοίως, δεν θα εμπιστευτώ σε έγκυο μέσο που προκαλεί έκτρωση. Θα διατηρώ αγνή και άσπιλη και τη ζωή και την τέχνη μου. Δεν θα χρησιμοποιώ νυστέρι

ούτε σε αυτούς που πάσχουν από λιθίαση, αλλά θα παραχωρώ την εργασία αυτή στους ειδικούς της τέχνης...»

2.4: Τι λένε οι Πατέρες

- *«...και αυτές λοιπόν που δίνουν φάρμακα για τα αμβλωμένα έμβρυα είναι και οι ίδιες φονεύτριες και αυτές που δέχονται τα δηλητήρια που σκοτώνουν τα έμβρυα...»*

M. Βασίλειος, Επιστολή 188.

Η Εκκλησία απαγορεύει την άμβλωση (91ος κανόνας της Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου, 692) ταυτίζοντάς την με το φόνο. Σήμερα έχει γίνει μια συνείδηση ότι το έμβρυο είναι μια ζωή, μια ύπαρξη που έχει δικαίωμα να ζήσει, δεν είναι κτήμα που το διαχειρίζεται κάποιος και δεν είναι τόσο απλή υπόθεση η διακοπή της κύησης. Σε εξαιρετικές μόνο περιπτώσεις για λόγους ιατρικούς (κίνδυνος ζωής της μητέρας) και περιστασιακούς (περιπτώσεις βιασμού) γίνεται δεκτή η διακοπή της κύησης.

Η “ποιμαντική” της Εκκλησίας, η οποία φροντίζει, με σεβασμό τον κάθε άνθρωπο, τον ενισχύει , ώστε να ακολουθήσει ελεύθερα και συνειδητά το πνεύμα της εκκλησιαστικής διδασκαλίας, παίρνοντας το μέρος του “αρχηγού της ζωής” (Πράξ.3:15).

Κεφ. 3^ο: Ευθανασία

Η ευθανασία είναι ένα ζήτημα που απασχολεί πολύ κόσμο και διατυπώνονται πολλές και διαφορετικές απόψεις. Με τον όρο ευθανασία νοείται σήμερα, η θανάτωση ενός πάσχοντος από κάποιο άτομο, ενός πάσχοντος για τον οποίο δεν υπάρχει ελπίδα θεραπείας και βρίσκεται σε απελπιστική κατάσταση, χωρίς όμως την απαίτηση του πάσχοντος αυτού.

Ο όρος ευθανασία δημιουργήθηκε απ' τον Άγγλο φιλόσοφο Φράνσις Μπέικον (Francis Bacon), ο οποίος έγραψε ότι

«το έργο της ιατρικής είναι η αποκατάσταση της υγείας και η καταπράυνση των πόνων, όχι μόνο όταν η καταπράυνση αυτή μπορεί να οδηγήσει στη θεραπεία, αλλά και όταν μπορεί να εξασφαλίσει έναν εύκολο και γαλήνιο θάνατο».

Η θέση αυτή έφερε στο προσκήνιο πολλές διαμάχες που έγιναν οξύτερες τα τελευταία χρόνια. Αρχικά η θέση αυτή στάθηκε αντίθετη στη χριστιανική διδασκαλία, σύμφωνα με την οποία μόνον ο Θεός ορίζει τη ζωή και τον θάνατο, και αφού ο πόνος έχει κάποια αξία για τη σωτηρία της ψυχής, σε κανένα δεν επιτρέπεται να συντομεύσει τους πόνους.

3.1: Ενεργητική - Παθητική Ευθανασία

Η ενεργητική ευθανασία θεωρείται φόνος αφού ο γιατρός θέτει ο ίδιος τέλος στην ζωή του ασθενούς του ύστερα από απαίτηση του ασθενούς. Λαμβάνονται μέτρα από τον γιατρό που οδηγούν στον θάνατο του ασθενούς.

Στην περίπτωση της παθητικής ευθανασίας ο ασθενής καταλήγει με φυσικό τρόπο και σπάνια αυτή στοιχειοθετείται. Κατά την παθητική ευθανασία αποσύρονται τα μέτρα που θα αποτρέψουν τον τερματισμό της ζωής του ασθενούς.

3.2: Η θέση της Εκκλησίας

Η εκκλησία είναι κάθετα αντίθετη στο θέμα της ευθανασίας καθώς σύμφωνα με την χριστιανική πίστη η ζωή είναι δώρο Θεού και κάθε παρέμβαση στην ανθρώπινη ζωή είναι αδικία και κλοπή ενόπιων του ζωοδότη Θεού. Η εκούσια ευθανασία μοιάζει με αυτοκτονία. Η ακούσια ευθανασία μοιάζει με δολοφονία. Τέλος η Εκκλησία καταδικάζει την αυτοκτονία ως εναντίωση στον Θεό που είναι πηγή ζωής.

3.3: Νομικά ζητήματα

Ο νόμος στην περίπτωση της ενεργητικής ευθανασίας συνήθως τιμωρεί την πράξη ακόμα και αν κατά την διαδικασία αυτή αποδειχτεί πως τα κίνητρα του γιατρού ήταν φιλάνθρωπα και αλτρουιστικά. Αντίθετα η διενέργεια της παθητικής ευθανασίας σπάνια στοιχειοθετείται αφού ο ασθενής καταλήγει με φυσικό τρόπο.

3.4: Συμπεράσματα

Η βιοηθική μελετά ηθικά προβλήματα και κοινωνικά προβλήματα. Οι βιοεπιστήμες έχουν κάνει μεγάλη πρόοδο. Η Ευθανασία είναι ένα πολύπλοκο ζήτημα. Τα είδη/οι μορφές της ευθανασίας είναι η ενεργητική και η παθητική.

Η ενεργητική ευθανασία τιμωρείται από τον νόμο ενώ η παθητική σπάνια στοιχειοθετείται.

Η Εκκλησία είναι κάθετα αντίθετη στο θέμα της ευθανασίας διότι η χριστιανική πίστη υποστηρίζει ότι η παραβίαση της ανθρώπινης ζωής είναι αδικία προς τον ζωοδότη Χριστό.

Κεφ.4^ο: Μεταμόσχευση οργάνων ανθρώπινου σώματος

Η μεταμόσχευση ανθρώπινων οργάνων είναι μία πολυσύνθετη διαδικασία κατά την οποία μεταφέρονται όργανα όπως:

- Ιστοί ή κύτταρα
- Νεφρά
- Συκώτι
- Καρδιά
- Νευρώνες
- Πάγκρεας
- Τμήμα του λεπτού εντέρου κ.ά.

Είτε από ζωντανό είτε από νεκρό δότη.

Η μεταμόσχευση θεωρείται ένα από τα μεγαλύτερα επιτεύγματα της ιατρικής κατά τον 20^ο αιώνα. Επίσης, είναι μία πρακτική μέθοδος. Η ιδέα αυτή ξεκίνησε αιώνες πριν και εμφανίζεται κατά περιόδους σε διάφορες μυθολογικές εκφράσεις οι οποίες εμφανίζονται σε ιστορίες θρύλων του παρελθόντος. Η όλη εξέλιξη ακολούθησε μία διαρκή πορεία κατά την οποία γίνονται πολλές αναφορές στην ιατρική, ειδικότερα σε κινέζικα κείμενα. Υπάρχουν βιβλία στα οποία καταγράφονται μεταμοσχεύσεις ιστών και δέρματος.

Μεταμοσχεύσεις γίνονται διότι άνθρωποι που χρειάζονται μόσχευμα υποφέρουν από μία ασθένεια η οποία έχει καταστρέψει ολοσχερώς ένα σημαντικό όργανο, όπως τα νεφρά, το συκώτι, την καρδιά ή τους πνεύμονες και άλλα όργανα.

Οι μεταμοσχεύσεις των ανθρώπινων οργάνων είναι ένα αμφιλεγόμενο ζήτημα.

Ορισμένες προϋποθέσεις για τη σωστή αντιμετώπιση των μεταμοσχεύσεων, είναι ο σεβασμός του προσώπου και η ωφέλεια του συνανθρώπου. Ο άνθρωπος καλείται να ολοκληρώσει την ζωή του με βάση το πρότυπο που είχε δώσει ο Θεός αιώνες πριν. Όταν τηρούνται αυτές οι δύο προϋποθέσεις, τότε ο άνθρωπος μπορεί να προσδιορίζει το τέλος της ζωής του με την αυτοθυσία.

Σε κάθε περίπτωση, τρία είναι τα κριτήρια με τα οποία επιλέγεται η κάθε λύση, η αλήθεια, η αγάπη, η ελευθερία. Η ζωή είναι δώρο του Θεού το οποίο μας προσφέρεται τόσο για να είναι δική μας όσο και για να μπορούμε ακόμα και να την προσφέρουμε με αγάπη. Η δωρεά προϋποθέτει τη συνειδητή συναίνεση του δότη σε αυτό που κάνει.

Κεφ. 5^ο: Θανατική ποινή

Σύμφωνα με τον όρο θανατική ποινή , εννοείται η ποινή που επιβάλλεται σε έναν εγκληματία από τις αρχές ενός κράτους , και έχει να κάνει με την αφαίρεση της ζωής αυτού. Είναι η αυστηρότερη ποινή που μπορεί να επιβληθεί και συχνά ονομάζεται <<η εσχάτη των ποινών>>.

Στην Ελλάδα , η θανατική ποινή καταργήθηκε τον Δεκέμβριο του 1993 από την κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου (υπουργός Δικαιοσύνης Γεώργιος Κουβελάκης , νόμος 2172/1993 , άρθρα 33 , παράγραφος 1 , ΦΕΚ Α΄ 207) , κάτι που επιβεβαιώθηκε και στη συνταγματική αναθεώρηση του 2001.

Όλα τα κράτη – μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχουν πλέον καταργήσει την θανατική ποινή , αλλά συνεχίζει να εφαρμόζεται σε χώρες όπως οι ΗΠΑ , η Κίνα , και πολλά κράτη του μουσουλμανικού κόσμου.

5.1: Ιστορική αναδρομή

Αν κάνουμε μία ιστορική αναδρομή στο παρελθόν θα πληροφορηθούμε ότι η θανάτωση εγκληματιών ήταν πολύ συνηθισμένη στο παρελθόν, από την αρχαιότητα μέχρι τον 20^ο αιώνα. Ένα πρώιμο γνωστό παράδειγμα θανατικής ποινής είναι η ύπαρξή της στον κώδικα του Χαμουραμί την 2η χιλιετία π.Χ. στην Μεσοποταμία. Στην Αθήνα , κατά την αρχαϊκή εποχή προβλεπόταν από τους νόμους του Δράκοντα.

Οι συνηθέστεροι τρόποι θανάτωσης στην αρχαιότητα ήταν η σφαγή, ο αποκεφαλισμός κλπ. Κατά την Ρωμαϊκή εποχή διαδόθηκε σε όλη τη Μεσόγειο η μέθοδος της σταύρωσης και του κατασπαραγμού από θηρία. Στον Μεσαίωνα και στην πρώιμη νεώτερη Ευρώπη, μεταξύ άλλων , με θάνατο στην πυρά τιμωρούνταν όσοι θεωρούνταν αιρετικοί και οι κατηγορούμενοι για μαγεία.

Σε πολλούς πολιτισμούς συνυπήρχαν διαφορετικά είδη θανάτωσης , ανάλογα με το διαπραχθέν έγκλημα , διότι κάθε είδος είχε συνήθως διαφορετικό συμβολισμό. Για παράδειγμα, στην Ευρώπη , ο θάνατος δι' απαγχονισμού θεωρείτο εξευτελιστικός και προβλεπόταν για ληστές , σε αντίθεση με τον με τον αποκεφαλισμό, που θεωρείτο ευγενής τρόπος θανάτου, κατάλληλος για αριστοκράτες. Οι αιρετικοί καίγονταν στην πυρά διότι, σύμφωνα με τις αντιλήψεις της εποχής, η φωτιά ήταν μέσο κάθαρσης.

Οι περισσότερες εκτελέσεις στην ιστορία, και ακόμη και σήμερα σε κάποιες χώρες, γίνονταν δημοσίως, ενώπιον πολλών θεατών, για παραδειγματισμό και για επίδειξη της δύναμης του κράτους.

5.2: Θανατική ποινή στις μέρες μας

Απόψεις γύρω από την θανατική ποινή:

Η θανατική ποινή αποτελεί αντικείμενο ποικίλων συζητήσεων και διαφωνιών, καθώς άπτεται πολλών ζητημάτων, όπως για παράδειγμα η ηθική, η αποτελεσματικότητα της, η ικανοποίηση του αισθήματος δικαιοσύνης κλπ. Οι πολέμοι της την θεωρούν απάνθρωπη, με το επιχείρημα ότι κάθε ανθρώπινη ζωή πρέπει να είναι σεβαστή και αναφαίρετη, ακόμη και αυτή ενός εγκληματία.

Από εδώ προκύπτει και το επιχείρημα ότι, αφού η αφαίρεση μιας ανθρώπινης ζωής είναι πράξη άδικη και αξιόποινη, το ίδιο ισχύει και για την ίδια την θανατική ποινή, διότι είναι αφαίρεση της ζωής ενός ανθρώπου.

Ένα επιπλέον επιχείρημα είναι πως εκεί που η θανατική ποινή εφαρμόζεται αποδεικνύεται η ανικανότητα του συστήματος για πρόληψη τέτοιων πράξεων καθώς και για επανένταξη εκείνων που τις πραγματοποιούν.

Οι υπέρμαχοί της, αντιθέτως, πιστεύουν ότι είναι κατάλληλη για εγκλήματα όπως ο φόνος ή η παιδεραστία, και ότι η θανάτωση του εγκληματία προσφέρει την μέγιστη δυνατή ανακούφιση στον κύκλο του θύματος.

Σήμερα, η θανατική ποινή έχει καταργηθεί στις περισσότερες χώρες του κόσμου, υπάρχουν ωστόσο αρκετές που ακόμη την εφαρμόζουν, όπως οι ΗΠΑ και η Κίνα. Υπάρχουν διάφορα είδη θανατικής ποινής, ανάλογα με τους νόμους των χωρών οι οποίες την εφαρμόζουν. Παραδείγματα είναι:

- 1) Τυφεκισμός
- 2) Θανατηφόρος ένεση
- 3) Ηλεκτρική καρέκλα
- 4) Απαγχονισμός
- 5) Λιθοβολισμός

Αποκεφαλισμός ή καρατόμηση

Στα παλαιότερα χρόνια υπήρχαν και άλλες μέθοδοι θανατικής ποινής όπως για παράδειγμα:

- 1) Ανασκολοπισμός
- 2) Διαμελισμός
- 3) Εντοιχισμός
- 4) Κατασπαραγμός από ζώα
- 5) Καταβαράθρωση

- 6) Καύση
- 7) Σταύρωση

Αρχικά , η υπόθεση του Γκουαντάναμο ιδρύθηκε από την κυβέρνηση Μπους το 2002 για τους κρατούμενους από το Ιράκ και το Αφγανιστάν κατά τη διάρκεια του πολέμου της τρομοκρατίας. Στο περίφημο σύγχρονο κολαστήριο τα βασανιστήρια είναι «επιστημονικά»: νέες τεχνικές πνιγμού, στέρηση ύπνου, περιορισμός σε παγωμένα κελιά, καταναγκαστική χρήση ναρκωτικών, σεξουαλικά βασανιστήρια, θρησκευτικές ατιμώσεις. Ο κατάλογος δεν έχει τέλος στη φυλακή αυτή των «ειδικών αποστολών»>>.

5.3: Επιχειρήματα υπέρ θανατικής ποινής

Οι υπέρμαχοι της θανατικής ποινής υποστηρίζουν ότι η θανατική ποινή λειτουργεί πιο αποτρεπτικά για τους επίδοξους εγκληματίες, καθώς ο φόβος του θανάτου είναι πιο ισχυρός από το φόβο της φυλάκισης. Με τον αποτρεπτικό και ταυτόχρονα παραδειγματικό της χαρακτήρα η θανατική ποινή μπορεί να συμβάλλει στη μείωση της εγκληματικότητας.

- Αποκαθιστά την ηθική τάξη και ικανοποιεί το περί δικαίου αίσθημα των πολιτών.

- Δεν επιβάλλεται σε οποιοδήποτε αδίκημα, αλλά μόνο σε ιδιαίτερα ειδικά εγκλήματα που προκαλούν τον αποτροπιασμό και την κατακραυγή του συνόλου της κοινωνίας.
- Ισχυροποιεί το κύρος του θεσμού της Δικαιοσύνης στα ματιά του πολίτη, ο οποίος αισθάνεται ασφάλεια και προστασία. Έτσι, μαθαίνει να σέβεται και να τηρεί τους νόμους.
- Λειτουργεί αποτρεπτικά και παραδειγματικά για τους άλλους, επειδή αποθαρρύνει την τέλεση παρόμοιων αποτρόπαιων πράξεων.
- Η πιθανότητα δικαστικής πλάνης είναι εξαιρετικά σπάνια. Άλλωστε όλες οι ποινές -πλην της χρηματικής – είναι μη επανορθώσιμες.

5.4: Επιχειρήματα κατά θανατικής ποινής

Η καταδίκη σε θάνατο συνιστά ποινή ασύμβατη τόσο με το επίπεδο ανάπτυξης του πολιτισμού μας όσο και με τον δημοκρατικό χαρακτήρα των σύγχρονων κοινωνιών.

Πιο συγκεκριμένα, η θανατική ποινή θεωρείται:

- Υποβαθμίζει την αξία της ανθρώπινης ζωής – η οποία αποτελεί πρώτιστη αρχή των σύγχρονων κοινωνιών – και δεν συνάδει με το επίπεδο του πολιτισμού μας, αποτελεί εκδήλωση βαρβαρότητας και έχει εκδικητικό χαρακτήρα.
- Ατελέσφορη ως μέσο παραδειγματισμού και καταπολέμησης της εγκληματικότητας, διότι δεν αντιμετωπίζει ή, έστω, περιορίζει τις γενεσιουργές αιτίες της βίας και της εγκληματικότητας.
- Δημοκρατικά ανεπίτρεπτη και επικίνδυνη, διότι: α) είναι αντισυνταγματική, β) αφορά κυρίως τα ασθενέστερα οικονομικά μέλη της κοινωνίας, γ) οδηγεί συχνά σε αυθαιρεσίας δικαστικής και πολιτικής εξουσίας, δ) αποτελεί δραστική επίδειξη δύναμης και αυταρχισμού από την πλευρά της κρατικής εξουσίας και μέσο εκφοβισμού του πολίτη, ε) συνιστά κρίση με απολυτό και τελεσίδικο χαρακτήρα και στ) αποτελεί ποινή μη αναστρέψιμη σε περίπτωση δικαστικής πλάνης.
- Η Εκκλησία εναντιώνεται στη θανατική ποινή, επειδή στερεί από τον άνθρωπο τη δυνατότητα να μετανοήσει και να σωθεί.

5.5: Η δικαστική πλάνη

Με τον όρο δικαστική πλάνη δηλώνεται η παραποίηση στοιχείων μιας υπόθεσης και ψευδών γεγονότων προς όφελος είτε του δικαστού είτε του πραγματικού ενόχου.

Το δικαστήριο ή ο πραγματικός ένοχος δημιουργεί ορισμένα προσχήματα / τεχνάσματα, δωροδοκίες με σκοπό την αλλοίωση της ποινής είτε της παραπλάνησης του δικαστή. Παραδείγματος χάριν, στις 22 Δεκεμβρίου του 1894 στη Γαλλία οδηγήθηκε ενώπιον της γαλλικής δικαιοσύνης ο αξιωματικός του πυροβολικού Alfred Dreyfus, με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας.

Η πολύκροτη «Υπόθεση Ντρέιφους» χαρακτηρίστηκε ως μία από τις μεγαλύτερες δικαστικές πλάνες ενώ αποτέλεσε σημείο αντιπαράθεσης, επί σειρά ετών, στην γαλλική κοινωνία με πολίτες και λογοτέχνες να καταγγέλλουν την παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

5.6: Συμπεράσματα

Σαν ομάδα μετά από αρκετές ώρες μελέτης και συζήτησης, καταλήξαμε να είμαστε αντίθετες στην εφαρμογή της θανατικής ποινής. Συμπεραίνοντας, οι σύγχρονες δημοκρατικές κοινωνίες δεν επιτρέπεται να έχουν στο οπλοστάσιο των κυρώσεων που επιβάλλουν μια τέτοια ποινή, αλλά οφείλουν να επιδιώκουν τον περιορισμό της παραβατικής συμπεριφοράς μέσα από τις διαδικασίες ομαλής κοινωνικοποίησης των ατόμων και την διαμόρφωση και εφαρμογή πολιτικής που αμβλύνει τις κοινωνικές ανισότητες και ενισχύει την κοινωνική συνοχή.

Παρ' όλα αυτά, οι άνθρωποι δεν θα πρέπει να καθησυχάζουν και να διαπράττουν εγκλήματα διότι οι κακές πράξεις δεν αναιρούνται επειδή δεν θα υπάρχει εφαρμογή της θανατικής ποινής, η τιμωρία θα αντιμετωπιστεί με χειραγώγηση στη γνώση και όχι χειραγώγηση στη βία. Επίσης, πολλοί καλλιτέχνες απ' όλο το κόσμο έχουν ασχοληθεί και έχουν θίξει το θέμα της θανατικής ποινής σε πίνακες ζωγραφικής, σε τραγούδια, σε βιβλία και ούτω καθ' εξής.

Κεφ.6: Κλωνοποίηση

Στο β' τετράμηνο ασχοληθήκαμε με το θέμα της κλωνοποίησης, πώς αυτή συνδέεται με την ανθρώπινη ζωή και ποια η γνώμη της εκκλησίας πάνω σε αυτό το θέμα.

Η κλωνοποίηση διακρίνεται σε δυο κατηγορίες:

- α) στην αναπαραγωγική
- β) στη θεραπευτική κλωνοποίηση.

Οι άνθρωποι συχνά διαφωνούν με την εφαρμογή της κλωνοποίησης και αυτό συμβαίνει διότι αγνοούν τις θετικές επιδράσεις και επικεντρώνονται μόνο στα αρνητικά.

Με την μέθοδο της κλωνοποίησης δίνεται η δυνατότητα:

- της επιλογής φύλου
- της αντιμετώπισης της στειρότητας
- της ανεύρεσης ανθρωπίνων οργάνων
- της πρόληψης και αντιμετώπισης κληρονομικών ασθενειών.

ακόμη υπάρχει το ενδεχόμενο να συντελέσει στη βελτίωση του είδους και στην αναπαραγωγή ατόμων με σπάνια χαρίσματα.

Η ανθρώπινη ζωή έχει πολύ μεγάλη σημασία και αξία για κάθε άνθρωπο. Πολλοί άνθρωποι ζουν μα δεν γνωρίζουν ποιο είναι το αληθινό νόημα της ζωής. Σε αυτό το ερώτημα ήρθε και έδωσε απάντηση ο Ντοστογιέφσκυ λέγοντας: «το μυστικό της ανθρώπινης ύπαρξης είναι τούτο: δε θέλει μοναχά να ζει ο άνθρωπος μα και να ξέρει γιατί ζει».

Αυτή η μοναδικότητα και η αξία της ανθρώπινης ζωής χάνεται εξαιτίας της κλωνοποίησης διότι μπορεί να δημιουργεί αντίγραφα ζώων με αποτέλεσμα κάθε οργανισμός να χάνει την μοναδικότητα και την ιδιαιτερότητα του. Παρόλα αυτά η κλωνοποίηση έχει και θετικές επιδράσεις. Οι επιστήμονες θεωρούν σωστό να γίνεται κλωνοποίηση η οποία θα δώσει λύση σε πολλά ιατρικά προβλήματα και γι' αυτόν τον λόγο θεωρείται ηθικά αποδεκτή.

Η εκκλησία στέκεται επιφυλακτική και αρνητική απέναντι στη διαδικασία της κλωνοποίησης. Δεν είναι απόλυτα σύμφωνη με την βιολογική κλωνοποίηση αλλά πιστεύει ουσιαστικά στην πνευματική κλωνοποίηση του ανθρώπου δηλαδή να γίνει ο άνθρωπος θεϊκός κλώνος ομοίωμα του θεού-δημιουργού. Στην ζωή της εκκλησίας υπάρχουν περιπτώσεις όπου οι πιστοί στον χριστό, που είναι ο πνευματικός γιατρός των ψυχών και των σωμάτων, περιέχει πολλές φορές πλήρη υγεία στον άνθρωπο. Η ζωή είναι δώρο θεού στον άνθρωπο επομένως πρέπει να προστατεύεται και να υποστηρίζεται με κάθε μέσο. Όμως με την κλωνοποίηση η ζωή χάνει την μοναδικότητα της, επομένως δεν θεωρείται δώρο θεού, γι αυτόν τον λόγο συχνά η εκκλησία δεν συμφωνεί με την βιολογική κλωνοποίηση αλλά πιστεύει ότι μπορεί να υπάρξει η πνευματική κλωνοποίηση. Τα κίνητρα στην περίπτωση της κλωνοποίησης φανερώνουν και ηθικά προβλήματα. Όταν η επιλογή για κλωνοποίηση ανθρώπου γίνεται από το γυναικείο φύλο πιθανόν να έχει κίνητρο την αισθησιακή σκοπιμότητα, τον ωφελιμισμό και τον ηδονισμό. Στην χριστιανική ηθική ο έλεγχος των κινήτρων βοηθά στον προσανατολισμό του ανθρώπου δηλαδή στο πώς βλέπει τα πράγματα και καθορίζει τη συμπεριφορά του.

Βιβλιογραφία

Έντυπό Υλικό στα Θρησκευτικά, Θρησκεία και κοινωνία. Φάκελος μαθήματος Β' Γενικού Λυκείου, Ινστιτούτο Τεχνολογίας Υπολογιστών και Εκδόσεων

« Διόφαντος ».

Καριώτογλου, Α. Πορτελάνος, Σ. Πασσάκος Δ. *Βήματα πίστης και ζωής. Αθήνα: ΟΕΔΒ.*

Κεσελόπουλος, Α. *Σύγχρονες προκλήσεις βιοηθικής. Θεσσαλονίκη:1997.*

Μπέγζος, Μ. Παπαθανασίου, Α. *Θέματα χριστιανικής ηθικής. Εκδ. Διόφαντος Αθήνα: 2015.*

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%A0%CE%B1%CF%81%CE%AD%CE%BD%CE%B8%CE%B5%CF%84%CE%B7_%CE%BC%CE%B7%CF%84%CE%AD%CF%81%CE%B1

<http://longreads.news247.gr/parentheti>

<https://www.peristeris.gr/parentheti-mitrotita/>

<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9C%CE%B7%CF%84%CE%AD%CF%81%CE%B1>

https://www.google.gr/?gws_rd=cr&ei=DhsLU5D2IuSo4gTjw4D4CA

<https://el.wikipedia.org/>

www.pemptousia.gr

www.novartis.gr

<https://drvasilopoulos.com/i-endixis-tis-parenthetis-mitrotitas/>

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%A0%CE%B1%CF%81%CE%AD%CE%BD%CE%B8%CE%B5%CF%84%CE%B7_%CE%BC%CE%B7%CF%84%CE%AD%CF%81%CE%B1

<http://longreads.news247.gr/parentheti>

<https://www.peristeris.gr/parentheti-mitrotita/>

<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9C%CE%B7%CF%84%CE%AD%CF%81%CE%B1>

https://www.google.gr/?gws_rd=cr&ei=DhsLU5D2IuSo4gTjw4D4CA

